

Sveti Francisek Asiski

Zadostovala nam je halja, ki je bila zunaj in znotraj vsa zakrpana in imeli smo še konopec in hlače. Mi kleriki smo molili oficij kakor drugi kleriki. Laiki pa so molili Oče naš. Radi smo bili v cerkvah. Učenosti ni bilo v nas in v vsem smo bili pokorni.

S svojimi rokami sem delal in bom še delal. In prav odločno zahtevam, da izvršujejo vsi bratje kako pošteno rokodelstvo. Tisti, ki niso izvežbani, naj se naučijo – ne iz poželenja po dobičku, ampak zaradi zgleda in, da se ne polenijo. Če pa ne prejmemo ničesar za svoje delo, tedaj moramo poiskati mizo, ki jo je pogrnil Gospod: prositi moramo vbogajme. Gospod mi je povedal, da naj se tako pozdravljamo: »Mir božji s teboj!« In bratje naj zelo pazijo, da ne bodo sprejeli kakih cerkva ali bivališč ali kaj drugega, kar bi jim sezidali ljudje, če ne ustrezajo svetemu uboštvu, ki smo se po pravih zavezali, da bomo živeli v njem.

Natančno hočem poslušati generalnega ministra te bratovščine, kakor tudi gvardijana, ki mi ga dodeli, kakor je njemu všeč. In hočem biti tako zelo v njegovih rokah, da ne morem iti brez njegovega dovoljenja in proti njegovi volji, niti za korak nikamor in storiti prav ničesar, zakaj on je moj gospodar. Čeprav sem preprost in bolan, vendar hočem imeti poleg sebe vedno kakega klerika, ki utegne moliti z menoj oficij, kakor je predpisano v pravih. Prav tako je tudi dolžnost drugih bratov, da slušajo svoje gvardijane in molijo oficij po predpisih in hočejo uvesti kako novotarijo ali, ki niso katoličani, tedaj je v imenu pokorščine dolžnost vseh bratov, da izročijo takega brata, kjerkoli ga dobijo, kakemu kustosu, ki je najbližji onemu

samostanu, kjer so dobili takega brata. V imenu pokorščine pa je sveta dolžnost vsakega kustosa, da ga kakor vklenjenega ujetnika skrbno čuva dan in noč tako, da se ne more izmuzniti iz njegovih rok, dokler ga ni izročil njegovemu pravemu ministru. In v imenu pokorščine je sveta dolžnost slehernega ministra, da ga odvede z onimi brati, ki so ga kakor vklenjenega ujetnika stražili dan in noč, pred kardinala iz Ostie, ki je gospodar, varuh in sodnik vsega reda.

Bratje pa naj nikar ne porečejo: »To so nova pravila.«

Zakaj to je le opomin, nauk, izpodbuda in je moj testament, ki ga zapuščam jaz, mali brat Frančišek, vam svojim blagoslovljenim bratom, da boste mogli bolje in bolj katoliško živeti po predpisih, s katerimi smo se zaobljubili Gospodu, da bomo živeli po njih.

V imenu pokorščine pa zapovedujem generalnemu ministru in vsem drugim ministrom in kustodom, da naj ničesar ne dodado tem besedam in jih tudi prav nič ne okrnejo. In vedno naj nosijo to pisanje skupaj s pravili s seboj. Kadar preberejo na zborovanjih pravila, naj preberejo še te besede. V imenu pokorščine strogo zapovedujem vsem bratom, duhovnikom in laikom, da prav nič ne predružačijo pravil ali teh besed, češ: »To je treba razumeti tako.« In kakor mi je Gospod podelil, da preprosto povem in napišem pravila in te besede, tako jih morate razumeti tudi vi, preprosto in enostavno, brez primesi in jih sveto izpolnjevati do konca.

Vsak pa, ki bo to izpolnjeval, bo deležen blagoslova najvišjega Očeta v nebesih, na zemlji pa blagoslova Njegovega preljublje-nega Sina in Tolažnika, Svetega Duha in vseh nebeških sil in vseh svetnikov. Jaz pa brat Frančišek, vaš mali služabnik, potrjujem, kolikor je v moji moči, po notranje in zunanje, ta najsvetejši blagoslov. Potem se je globoko oddahnil in zašepetal: »Gospod, storil sem, kolikor sem mogel. Vem, da ne bodo vsi in povsod slušali teh besed. Ti se jih usmili in jim pomagaj, moj ljubi! – Moja pot je mirna – v Tvojih rokah so.« Medle sence so se splazile v sobo. Stisnile so se v kotih, da je bilo črno v njih, razpredle so se do stropa, da je bilo komaj videti postave bratov. Na postelji se je belilo Frančiškovo obličje. Tišina je brnela kakor v breznu. Zunaj so zazvonili zvonovi, lastovke so cvrčaje zadevale v šipe. Oko – nebo z majhno zvezdico – se je zagledalo v okno. Glas zategle, otožne pesmi je jeknil z griča.

Pri svetem Damijanu

»In ni – zares ni nobenega upanja več?« je vprašala Klara in brat Leon je odvrnil tako tiho, da je beseda samo dehnila iz njega: »Ni...«

»Pa povej, še povej, kako mu je, kaj govori?«

»Kakor otrok leži,« je govoril Leon in ves je bil sklonjen in bled in se smehlja.

Zaželi si tega in onega; zadnjič je prosil koščka ribe, potem mu je odleglo, je menil.«

»Pa je jedel?« je vprašala Klara. »Ah – ni. Komaj se je dotaknil z ustnicami, koj jo je porinil od sebe in bil ves nesrečen, da nas je nadlegoval.«

»O, ti ljubi Frančišek!« je zavzdihnila Klara. »In zadnjič ponoči je kar hipoma poklical brata Angela in ga prosil, tako milo je prosil, naj mu

Cerkvica svetega Damijana v Assisiju.

prinese vršiček peteršiljčka.«

»Peteršiljčka?«

»Da – in brat Angelo ni šel prav nič rad na vrt, saj je bila tema, da ni našel stezic in je gazil po gredicah. Pa se mu je vendarle posrečilo najti peteršiljček. Prav nejevoljen ga je prinesel. A očetu je bilo že žal, da je poslal Angela na vrt in prav iskreno mu je stisnil roko in ga prosil odšuščanja.«

»In potem?«

»Potem je dejal drugo jutro: Ležim in se zaradi mene jezite, ker vas tako zelo nadlegujem. Gotovo si mislite, kako po nepotrebem

ubijate čas z menoj in bi rajši delali kaj drugega ali molili. Zato vas lepo, lepo prosim, da niste nejevoljni zaradi sitnosti z menoj. Glejte, saj ne delate le zame, ampak koristite vsemu redu. In, če mi strežete, tedaj vedite, da vam bo Gospod vse povrnil, kar storite zame.«

Tako hudo nam je bilo, ko nam je to povedal, da smo se vsi razjokali in pokleknili okrog njegove postelje.«

Tudi Klara je zaihtela in dejala: »Povej mu ljubi brat Leon, da smo vse njegove sestre vedno v duhu z njim in prosimo Gospoda zanj.

In čeprav ga sedaj ne smemo videti – ah!

Pa bi ga tako srčno rade videle! – Vendar ne jadikujemo in se mu iskreno – povej iskreno – zahvaljujemo za njegove mile besede in ga pozdravljamo do onega zadnjega pozdrava...«

Škrjanček se je dvignil prav pred njima izpod oljke in zapel. Na cipresi so začivkali vrabčki, dvoje otročajev je steklo po poti navzdol in živo so jima gorela lica. »Zdaj pojde,« je govoril Leon, »pojde iz škofove palače tja dol v Porcijunkulo. Pravi, da bo ondi manj sitnosti z njim in bi rad videl cerkvico Marije z angeli... To bo njegova poslednja pot, sestra Klara...«

se nadaljuje

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

Leto 2004: Zlati jubilej prvega slovenskega društva v Avstraliji

V VESTNIKU, VELIKO LET NAZAJ je pisalo: »V letu 2004 bo Slovensko društvo praznovalo zlato obletnico obstoja na vrhu hribčka, ki nas spominja na lepoto naše rodne domovine« in res je tako in ponosni smo.

Iz ustnih virov in iz arhivskih dokumentov je razvidno, da so se takrat mladi Slovenci in Slovenke že pred tem datumom zbirali skupaj, se pogovarjali po privatnih domovih, govorili in sanjali, da bi ustanovili organizacijo in imeli slovenski dom. Priredili so nekaj zelo uspešnih kulturnih in plesnih prireditev, vendar kot vidimo, je bil njihov cilj, da zberejo odbor in tako so sklicali prvi ustanovni občni zbor 19. decembra 1954, ki je bil v dvorani na Theodore Street, St. Albans. Zbrali so odbor, ki naj bi vodil in skrbel v prid takrat imenovanega Slovenski klub Melbourne.

Mnogi so že pokojni, pa vendar je društvo rastlo, se razvijalo, nudilo domačnost, slovensko besedo, slovenske navade in običaje.

Zlati jubilej bomo slavili preko celega leta in tako je bila prva prireditev že 6., 7. in 8. februarja: razstava likovne umetnosti in domače obrti - Art and Craft Exhibition.

Bil je tudi kratek kulturni program, posvečen obletnici dr. Franceta Prešerna. Melissa in Leah Fistrič sta zapeli obe narodni himni, kot predsednica sem pozdravila povabljenе goste in vse navzoče. Ljubica in Natalija Postružin sta recitirali Prešernovo pesem, pevski zbor "Planika,, pod vodstvom RONALDA Carmody, nam je zapel lepe domače pesmi. Lojze Jerič je recitiral pesem Vrba, Ivo Leber je povedal o sami razstavi, program je povezoval Stanko Penca.

Stanko Penca in Milena Brgoč, predsednica SDM.

Poleg gostov slovenskih društev in organizacij, je bil gost Member of Parliament for Eltham Mr. Steve Herbert in Deputy Mayor of Nillumbik Shire Mr. Tony Ravnic, ki je spregovoril in uradno odprl razstavo.

Že v petek zvečer, ob uradni otvoritvi razstave, je bil nepričakovano velik obisk, kakor tudi oba naslednja dneva, kljub visoki vročini v nedeljo, ki se je povzdignila preko 40 stopinj Celzija.

Razstava je bila lepo pripravljena; razstavljalo je preko 37 umetnikov, bilo je razstavljenih preko 70 slik in več miz domače obrti; ročna dela, nakit, leseni izdelki ter rezbarsko delo.

V dvorani na zidu visi slika: logo društva za društveni zlati jubilej, ki jo je izdelala Tanja Ledwich in narisal Viktor Lampe.

Velika zahvala, da je razstava tako uspela, gre Ivu Leberju in Magdi Pišotek ter njihovim sodelavcem, vsemu odboru, posebno podpredsedniku Mirotu Ogrizku ter vsem, ki so karkoli pomagali pri prvi, v letu tako uspešni prireditvi.

Hvala vsem umetnikom in razstavljavcem. Hvala tudi Lojzetu Jeriču, ki je podaril društvu svoje delo, mozaik Prešerna in cerkvice sv. Marka s Stolom v ozadju.

Na vaškem trgu pa je Rasim Aleševič, UNIOR Australia Tool Ind. razstavljal in prodajal orodje iz Slovenije: varilne stroje, bruse, stroje za mehaniko, vrtno orodje, orodje za kanalizacijo iz Lendave, Iskra Kranj in Elektroda iz Jesenic.

V tem letu bodo naslednje prireditve:

14. marca – lovski piknik, ne pozabite: pri lovcih in njih šalah, o dogodivščinah na lovu ni nikdar dolgčas, pa še pujska na ražnju bodo imeli in jelenov golaž.

9. maja – materinski dan; kaj je lepšega kot je mama.

27. junij - nedelja slovenski dan - pokazali naj bi našo slovensko hrano, morda izdali knjižico receptov, ki bi jih napisale matere, očetje, kot jih sedaj ustno izročamo svojim otrokom.

18. julija - pokušanje vin, koline.

21. avgusta - Next Generation: prireditve za prvo generacijo, ki je že blizu 50 let, mlajšo okrog 30 in potem še za drugo in tretjo generacijo različne starosti. Pripravlja mladina in ne več tako mladi po njihovih željah. Pridružite se.

5. septembra - očetovski dan - pokazali bomo v slikah in filmih, kje so očetje dobili nedeljske žulje (pri kopianju, zidanju SDM).

10. oktobra - balinarski piknik. Ta dan morajo biti vse krogle zlate, verjetno balinarsko tekmovanje za pokal 50. obletnice (o tekmovanju več kasneje).

7. novembra - Vsi sveti: molitve pri znamenju za umrle člane SDM (kot vsako leto).

20. novembra - v soboto uradno praznovanje

s kratkim kulturnim programom.

21. novembra - piknik, Pokaži kaj znaš, na vaškem trgu in drugo.

5. decembra - Miklavževanje in ker se je prvi sestanek pripravljalnega odbora vršil 5. decembra 1954, bomo ta dan s slavnostno mašo sklenili naše praznovanje zlatega jubileja.

Seveda so vmes še velikonočni piknik, Boxing day piknik (sv. Štefan) in končno Silvestrovanje.

To naj bi bil spored preko vsega leta, je pa možno, da zaradi nepredvidenih vzrokov pride do sprememb.

Zgoraj ste brali, da pripravljamo knjižico receptov domače hrane, ki smo jo jedli ali kuhali doma, se zapomnili, ko so nas učile matere ali stare matere. Tisto pravo kmečko hrano, pecivo ali kruh, ki jo znamo mi skuhati, našim otrokom pa rečemo samo "malo tega pa malo tega in tega,, pa potem vseeno ne veš, kaj in kako se napravi. Prosimo vse, ki želijo sodelovati in imeti svoj recept v knjižici, člani ali nečlani, da napišejo, kako se skuha ali speče (s točno mero, težo ter čas kuhe ali pečenja). Verjetno ste hrano ali pecivo tudi prilagodili današnjemu času. Zaželjeno je, da je slovenska hrana. Vsak odgovarja za svoj recept. Prosim, pokličite Anico Markič na telefon 03 9879 5079 ali Anico Kodila na telefon 03 9432 4132. Odgovorni sta za zbiranje receptov in se lahko z njima točneje o tem pogovorite.

Milena Brgoč
predsednica SDM, Eltham VIC

Ivo Leber govori ob odprtju razstave v počastitev zlatega jubileja prvega slovenskega društva v Avstraliji, Slovenskega društva Melbourne.

Praznovanje zlatega jubileja Planinke

Petdeseta obletnica združevanja Slovencev v Queenslandu se je začela v soboto, 29. februarja, s koncertom v dvorani društva Planinke. Dobra udeležba rojakov, prijateljev in sodelavcev številnih odborov preteklih 50 let v napolnjeni dvorani je dokazala, da nam slovensko društvo veliko pomeni. Že prihod otrok na oder v lepih narodnih nošah nam je vsem zagotovil dober začetek proslave. Na odru so se predstavili Zala Skrbiš, Matija Skrbiš, Mariah Cuderman, Bianca Grbavac, Daniel Grbavac (oba iz Vahove družine), James Cuderman, Rebeca Cuderman, Ryan Cuderman in Shay Tredwell (tudi iz Vahove družine). Narodne noše jim je naredila Vika Gajšek. Napovedovala sta Marta Skrbiš in Joe Podobnik. V lepi slovenščini sta ob spremljavi ostalih otrok zapeli Mariah in Shay: Na Planinki je luštno biti..., katero je za ta jubilej sestavila Anica Cuderman. Mariah je tudi zapela: Stoji učilna zidana... Zala nam je deklamirala Kuntnerjevo pesnitev. Matija pa je v angleščini deklamiral Franceta Prešerna.... Shay in Daniael sta zelo lepo in korajžno zapela: Miška, miška, kam si šla... Ob koncu so vsi zapeli: Mi se imamo radi, radi, radi..., nato je še Ryan deklamiral šaljivko: Jaz sem bolan in zaspan... Otroci so želi bujen aplavz. Dali so nam upanje, da bodo za nami le še nekateri, ki bodo vzdrževali slovensko navzočnost tukaj. Jožica Polak je tudi sestavila deklamacijo za Planinkino praznovanje, katero je na odru prebrala Katica.

Imeli smo priliko si ogledati dokumente, zapisnike in fotografije iz dobe pred 50 leti. Veliko oseb na skupinskih fotografijah iz dobe združevanja prvih veselih večerov ni več med nami. Tisti redki mladeniči in mladenke na fotografijah, ki so bili navzoči ta večer, so nam vedeli povedati o veselju in zanimivosti prvih skupnih srečanj. Tudi Stanko Sivec nam je prinesel nekaj lepih slik iz obdobja 1954. Plutova mama Kristina in ata Jože, kot tudi vsa Plutova družina, je bila v tisti dobi snovanja Slovencev v Brisbanu zelo delavna in aktivna vsepovsod, na vsakem srečanju in prireditvi.

Trio Avstralskih 5 je ob zvokih poskočnih melodij poskrbel za ples in veselo razpoloženje navzočih. Med sabo smo imeli tudi znamenitega pevca Marjana Zgonca, ki je s svojim lepim in močnim glasom osvojil občinstvo. Posebno priznanje pa prav gotovo zaslužijo pridne gospodinje, ki so nam pripravile veliko izbiro dobre hrane.

Nedeljska udeležba pri zahvalni maši ni bila tako številna kot prejšnji večer. Pater Valerijan, ki je prav za to praznovanje prišel iz Sydneya, je v pridigi poudaril svetopisemski pomen jubileja. Že v stari zavezi piše, naj bo jubilejno leto čas sprave, medsebojnega odpuščanja in tudi odprave dolgov. Nekatero steno društva Planinke je Jože Čeh prebelil za to praznovanje, zato je dvorana spremenjena za bogoslužje, bogato okrašena z rožami dobila res pravo praznično vzdušje. Praznovanje 50 - letnega delovanja slovenske skupnosti v Brisbanu se bo nadaljevalo še naprej. V soboto, 27. marca, sprejeli igralsko skupino iz Merrylandsa, ko nam bodo ob 4. uri popoldan uprizorili odersko komedijo ZAKONCI STAVKAJO. Torej se nam obetajo še veseli večeri v domači družbi.

Lep pozdrav iz Kraljičine dežele.

Mirko Cuderman, QLD

Ryan Cuderman, Shay Tredwel, Daniel in Bianca Grbavac, Mariah, James in Rebeca Cuderman so krasili in pomladili našo skupnost v narodnih nošah, ki jim jih je sešila Vika Gajšek.

Iz Wollongonga

Zopet lahko poročamo, da smo se imeli lepo v našem slovenskem klubu Figtree.

Spoznali smo se z dobrodošlim pevcem Marjanom Zgoncem, ki je pripotoval iz naše rodne Slovenije. Pel je sam solo s svojim navdušenim glasom lepe domače pesmi. Pogrešanih je bilo kar lepo število, gotovo so bili zadržani z delom. Kuharice so kot ponavadi poskrbele za večerjo. Tudi plesa ni manjkalo, tako, da smo bili vsi v prijetnem razpoloženju. Vsi smo potrebni zadovoljne družabnosti in razgovora. Naj gre zahvala od nas vseh pevcu Marjanu Zgoncu za lepo petje in veselo razpoloženje med nami. V upanju, da se je dobro počutil med slovenskimi izseljenci tu v Avstraliji. Vsem dobrodošlim naj gre zahvala za udeležitev tega prijetnega večera. Prišel je čas, da smo se morali posloviti in bomo v upanju pričakovali snidenja v večjem številu obiskovalcev v slovenskem klubu Figtree.

Mnogo zadovoljstva in sreče ter lep pozdrav.
Bog živi! ***Ivanka Žabkar, Wollongong, NSW***

Iz Lightning Ridgea

Mogoče boste našli prostor za to sporočilo v Mislih. Marjan je bil naročnik Misli in jih seveda več ne rabi. Vedno manj nas je Slovencev v Lightning Ridgeu. Z vsakim, ki nas zapusti, po malem umiramo tudi drugi, saj so nas družili spomini na Slovenijo in na izseljenska leta. Posebno v naših poznih letih radi obujamo spomine v domačem jeziku. Zdaj imajo tu grob: Jože Koprivc, Justina Poršek, Angela Triler, Marjana Solomon, Alojz Kučan in **ALBIN PORŠEK**, ki je umrl 22.2.2004. Albin je bil rojen 9.2.1920 pod Šmarno goro pri Ljubljani. Po vojni je bežal v Avstrijo in tam srečal Justino, ki je tudi pribežala tja s sestro Marijo in Vinkom Ovijačem. Albin in Justina sta se poročila leta 1947 in istega leta tudi prišla v Avstralijo. Albin se je takoj zaposlil v svoji stroki kot mizar. Kasneje je odprl delavnico in trgovino. Pri dostavi pohištva si je poškodoval križ, zato je leta 1969 prišel v Lightning Ridge kjer imamo vroče toplice, ki mnogim pomagajo lajšati bolečine. Tudi Albinu se je zdravje izboljšalo in življenje v Lightning Ridge mu je bilo tako všeč, da je ostal tu do konca. Tu je imel veliko prijateljev in se je počutil kot doma. Vsa leta je bil mojster kuhar, ko smo imeli prireditve v naši katoliški župniji. Zadnjič sem obiskala Albina v

soboto, 21.2.04. Kuhal je ričet in ga dajal v male posode zmrznit. Spremil me je do avta, kar ni bila njegova navada, in rekel je, naj spet kmalu pridem. V nedeljo, 22.2.04, ob štirih popoldne, ga je sosed našel v kuhinji mrtvega. Hvala Bogu, Albin ni imel težjih bolečin in je bil do zadnjega bister in nasmejan. Pogrebne molitve so bile v katoliški cerkvi in pokopali smo ga 1. marca 2004. Justinina sestra Marija Ovijač in njena družina so prišli iz Sydneya spremit Albina na zadnji poti. Albin zapušča v Sloveniji šest sester in enega brata. Albin je bil najstarejši v družini in nam je bil kot oče, pravi sestra Iva. Sorodniki so imeli mašo in molitve v Tacnu pri Ljubljani ob času Albinovega pogreba.

Cilka Žagar, Lightning Ridge, NSW

Slovenski psihiatri na kongresu v Sydneyu

Od 9. do 13. februarja je v Sydneyu potekal svetovni kongres biološke psihiatrije. Udeležilo se ga je več kot tisoč psihiatrov iz šestdesetih držav. Iz Slovenije nas je bilo preko 20 zdravnikov. V tem tednu smo imeli čudovito priložnost preveriti in dopolniti svoje izkušnje in znanje. V prvi vrsti je šlo predvsem za izmenjavo praktičnih kliničnih izkušenj pri delu s pacienti. Prikazane so bile tudi različne mednarodne raziskave in študije. Pri vsakdanjem delu s pacienti običajno vsem zmanjkuje časa in energije za pogovore s kolegi. V tem smislu taka srečanja na kongresu predstavljajo zares dobrodošlo druženje in strokovno izobraževanje. Hkrati pa je šlo za svetovno in mednarodno srečanje, ki po svoje utrjuje pomen in vrednost našega vsakdanjega dela. Biološki pristop pa še dodatno vzpostavlja most med vzhodnim in zahodnim pojmovanjem človeka in medicinskim pogledom na človeka.

Poleg strokovnosti pa je največja vrednost takšnega srečanja medsebojno spoznavanje in poglobljanje človeških vezi med udeleženci kongresa. Prav vsi smo bili prijetno presenečeni nad prijaznostjo Sydneya. Občudovali smo lepoto mesta. Zadnji dan pred odhodom smo imeli čudoviti izlet v Blue Mountains in si dokaj od blizu ogledali čredo kengurujev. Vrnili smo se navdušeni nad Avstralijo in marsikdo si želi, da bi imel še kdaj priložnost priti v deželo, kjer skoraj vsi domačini vedo za Slovenijo. Prav gotovo bo pa en teden prekratek čas. ***Jože Kociper, dr. med., Maribor***

Srečanje Slovencev, ki so prišli v Avstralijo pred petdesetimi leti

Prvo srečanje slovenskih rojakov, ki so prispeli pred petdesetimi leti z ladjo Toscana, je bilo v slovenskem središču Kew, 22. februarja 2004. Srečanja se je udeležilo 120 potnikov, med njimi so bili tudi tisti, ki so prišli v Avstralijo istega leta, toda z drugimi ladjami ali letalom.

Marcela Bole, polna življenjske energije in korajže in Lojze Jerič, pobudnik in organizator srečanja Toscana 2004.

Toscana, tako, da je bilo vse narejeno, da smo se lahko res lepo počutili. Rudi Iskra je prinesel fotografije, stare 50 let, da smo se lahko primerjali (zlati sivi priseljenci).

Imeli smo čudovit program, ki ga je organiziralo cerkveno in kulturno središče Kew. Melissa Fistrič in Andrew Bratina sta nam zapela obe himni. Ivo Leber pa nam je izredno lepo opisal ta nepozabljeni dan.

Pevski zbor Planika nam je zapel tri pesmi: Zaplula je barčica moja, Sirota jaz okrog blodim in Potnik od kod si ti doma. Andrew Bratina nas je spomnil naše mladosti, ko nam je recitiral pesem: Žalost mene premaguje, ker zapustil bom svoj dom.

Peter Mandelj nam je opisal pot iz Trsta do Melbourn na ladji Toscana.

Zbrani vsi, ki so prišli v Avstralijo pred 50 leti in so se udeležili slovesnosti.

Zbrali smo se v cerkvi, kjer sta p. Ciril in p. Niko Žvokelj darovala sveto mašo, v zahvalo za srečno pot in nato za življenje v novi domovini Avstraliji. Spomnili pa smo se tudi tistih, ki uživajo večno plačilo pri Bogu med svetniki, pa smo del zemeljske poti prehodili skupaj od takrat, ko smo odpluli iz rodne Slovenije.

Po sveti maši smo se odpravili v dvorano, kjer so bile sveže pogrnjene mize s cvetjem okrašene. Izgledalo je, kot da se pripravlja ohcet. Članice društva sv. Eme so nam pripravile okusno kosilo. Anica Smrdel je pripravila in okrasila oder. Fani Šajn pa je prinesla sliko ladje

Kako lepo in prisrčno se je bilo srečati po tolikih letih in obuditi spomine na tisti mesec zibanja v novo domovino. Na fotografiji so potniki z ladje Toscane v februarju 1954.

Ana Marija Cek nas je presenetila z lepo torto v obliki ladje Toscana.

Lojze Jerič, organizator srečanja, se je zahvalil vsem nastopajočim in gostom. Imeli smo res lep dan. Pozno popoldne smo se začeli poslavljati in razhajati v upanju, da se še snidemo. Dve gospe sta prosili za šopke nageljčkov, ki so bili na mizah, da jih ponesejo na grobove svojih pokojnih mož, ki sta tudi prišla skupaj z nami. Čudovito! Prav to dejanje odkritosti, ljubezni in spomina do moža je bilo vrhunec tega srečanja.

Lojze Jerič, Melbourne

Slovenska skupnost v Canberri

Glavno mesto Avstralije, Canberra, ki se nahaja v Australian Capital Territory (ACT), (ozemlje glavnega mesta), je po številu prebivalcev približno enako Ljubljani. V njem živi skoraj ena tretjina takozvanih novih Avstralcev ter njihovih potomcev. To so ljudje, ki niso bili rojeni v Avstraliji in so postali 'Novi Avstralci' s stalno naselitvijo. Med temi so skoraj vsi narodi sveta, nekateri v večjem številu, drugi so bolj redki. Mnogi imajo lastne organizacije, ki so združene v Multicultural Council of ACT (Mnogokulturni zbor ACT). Slično združenje povezuje narodne skupine tudi po ostali Avstraliji. Tudi Slovenci v Canberri smo del te organizacije, ki letno organizira Multikulturni festival, navadno v februarju. Tako je bilo tudi letos. V sredini mesta, pod zdaj že skoraj košatim drevjem, je bilo veliko stojnic z različnimi ponudbami, med temi pa tudi stojnice društvenih organizacij, ki so ponujale svojo tipično hrano in pijače. Med temi je bilo tudi Slovensko društvo s kranjskimi klobasami in kislim

zeljem, pecivom, potico in raznovrstnimi pijačami, kjer ni manjkalo niti slivovke.

Slovensko društvo in Slovenci na splošno so vsa leta sodelovali na Festivalu, ki se je običajno pričel s povorko, nato s stojnicami in kulturnimi nastopi sredi mesta, kar na dveh odrih. Najbolj uspešen slovenski prispevek je bil leta 1996, ko je prišla v Avstralijo mariborska folklorna skupina 'Študent' z muzikalno skupino 'Fraj kinclari'. Izvrstni pesalci in muzikantje so ustvarili krasno vzdušje, ki ga bomo Slovenci težko ponovili.

Kljub temu je bil tudi letos naš prispevek lep. Predstavljal nas je pevec iz Slovenije, Marjan Zgonc, ki je navdušil navzoče. Nastopil je na obeh odrih in zapel na enem tri pesmi, na drugem pa kar šest. Ob društveni stojnici se je družba zabavala pozno v noč, saj je bila popoldan vročina preko 35 stopinj. To nas je spominjalo nazaj dobro leto dni, ko je 18. januarja ob visoki temperaturi in močnem vetru zagorel del Canberre in je zgorelo preko petsto hiš, med temi pa so izgubile življenje štiri osebe. Tokrat, hvala Bogu, s požarom nismo imeli opraviti, temperatura je pa bila približno enaka.

Naslednji dan je Marjan Zgonc imel nastop tudi v Slovenskem domu, kjer je imel zadovoljiv obisk. Navzoči so mu pridno ploskali, nazadnje je pa društvo postreglo še z ražnjem, vsem ki so ga želeli. Marjana Zgonca smo povabili tudi na slovensko radijsko uro v torek dopoldan, kjer nam je nekaj več povedal o svojem petju in življenju. Povedal nam je tudi, da je zelo zadovoljen s svojim prvim nastopom v Canberri in da se mu naše mesto izredno dopade, ker je tako urejeno in čisto. V Avstralijo je prispel za šest tednov, ko bo obiskal skoraj vsa slovenska društva od Melbournea do Brisbana. Želeli smo mu srečno pot in veliko uspeha pri vseh nastopih. **Cvetko Falež, Canberra ACT**

Spoštovani urednik p. Ciril!

Prisrčno se Vam zahvaljujem za redno pošiljanje Misli. Zelo rada jih berem. Žal mi je, da se morate toliko truditi, da spravite skupaj dovolj denarja, da gre mesečnik naprej. Mnogo dobrega nam poroča, zato sem gotova, da bo ljubi Bog pomagal Vam in nam v prihodnosti.

Še enkrat najlepša hvala Vam in vsem, ki pomagata v uredništvu in Bog naj vam vsem poplača za trud in naj blagoslovlja Vaše delo.

Pavla Marinović, QLD